

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 9

ΕΠΙ Τῆς ΕΡΤῆς, Τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ὅπως ἐλέγομεν οὐ πρὸ πολλοῦ προοιμαζόμενοι ἡμιλίαν ἡμῶν περὶ «διαλεκτικῆς θεολογίας» πρὸς τοὺς μετασχόντας τοῦ συνεδρίου τῶν καθηγητῶν τῶν ἱερῶν ἐν τῇ Μ. Ἐκπαιδεύσει, ἡ μεταπολεμικῇ ἀνθρωπότητι κατὰ τὰ τελευταῖα τῶν ἔτη, οἴομαι ἀνανήψασα ἀπὸ τῆς φρικτῆς μέθης τοῦ αἵματος, παρουσιάζεται νοσταλγοῦσα πρὸς τὰς παλαιάς, τέως παρηγκωνισμένας ἀξίας. Μεταξὺ τῶν γεραρῶν ἀξιῶν, πρὸς ἃς τείνει αὐτὴ, ἢ τοῦλάχιστον μεγάλη αὐτῆς μερίς, ὁ προτεσταντισμὸς, νὰ ἐπιστρέψῃ εἶναι καὶ ὁ αἰωνόβιος θεσμὸς τῆς ἐκκλησίας, περὶ ἧς γίνεται τοσαῦτος λόγος κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα εἰς περιοδικὰ καὶ εἰς αὐτοτελεῖς μονογραφίας καὶ εἰς συνέδρια, ὥστε ὑπὸ ἐπιφανῶν προτεσταντῶν νὰ χαρακτηρίζηται ἡ καθ' ἡμᾶς ἐποχὴ ὡς «ὁ αἰὼν τῆς Ἐκκλησίας»¹. Ἰδιαιτέρως δὲ παρατηρεῖται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ μὲν ἰσχυρὰ τάσις ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ θέσμια τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας, τὸ δὲ ζωηρὰ προθυμία καὶ κίνησις μεταξὺ τῶν διαμαρτυρομένων καὶ δὴ ὄχι μόνον τῶν ἀγγλικανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν λουθηρανῶν καὶ καλδινιστῶν, ὅπως γνωρίσωσιν ἐγγύτερον τὴν ὀρθόδοξον, εἰς ἃ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν ἐν τῇ παπικῇ ἐκκλησίᾳ σχετικὴν ζωηρὰν κίνησιν, ἔστω καὶ ἂν ἡ τελευταία αὐτὴ κίνησις δὲν εἶναι δυστυχῶς ἀμέτοχος προσηλυτιστικῶν σκοπῶν.

Παραλείποντες ὡς μᾶλλον γνωστὰς τὰς ἀγγλικανικὰς καὶ τὰς ρωμαιοκαθολικὰς τάσεις καὶ προσπάθειας, περιοριζόμεθα εἰς τὴν ὑπόδειξιν τῆς σημερινῆς ζωηρᾶς ἐν προτεσταντικῶν κύκλοις τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἑλβετίας κινήσεως, ὡς βλέπει τις ἐν τῇ δημιουργηθεισῇ σχετικῇ φιλολογίᾳ καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖς περιοδικοῖς *Eiche*, *Internationale Kirchliche Zeitschrift*, *Hochkirche*, *Una Sancta*, *Oriens Christianus*, *Relig. Besinnung*, *Orient und Occident* κ. ἄ. Εἰδικῶς δὲ θὰ περιορισθῶμεν ἐνταῦθα, διὰ τὴν στενότητα τοῦ χώρου, εἰς τὴν παράθεσιν γνωμῶν τριῶν σημαινουσῶν ἐν τῇ συγχρόνῳ προτεσταντικῇ Γερμανίᾳ προσώπων, τοῦ περιφήμου ἀρχηγοῦ τῆς διαλεκτ. θεολογίας K. Barth, Γερμανοελβετοῦ καθηγητοῦ τῆς συστηματικῆς θεολογίας ἐν τῇ εὐαγγελικῇ

σχολῇ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βόννης, τοῦ Frits Lieb, Γερμανοελβετοῦ ὑφηγητοῦ τοῦ ἀνατολικοῦ χριστιανισμοῦ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος ἐν τῇ αὐτῇ σχολῇ τῆς Βόννης, ἀναγορευθέντος ἐπ' ἐσχάτων τιμῆς ἕνεκεν διδάκτορος τῆς θεολογίας ὑπὸ τῆς ἐν Βασιλείᾳ θεολογ. σχολῆς, καὶ τοῦ ἐν Μαρβούργῳ γνωστοῦ καθηγητοῦ τῆς θρησκευολογίας Fr. Heiler. Ὁ μὲν K. Barth, ὅστις ἐν τῇ Δογματικῇ του εὐρίσκειται ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς τὴν Χριστολογία τῆς Α' καὶ τῆς Δ' οἰκουμενικῆς συνόδου, γράφει αὐτόθι μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς¹: «Δὲν πρέπει τις ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ ἐκκλησίᾳ καὶ θεολογίᾳ νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ ῥητρῶν τινῶν τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ νεωτέρου Μελάγγθωνος, κατὰ κόρον παρατιθεμένων, περὶ τοῦ περιτοῦ τῆς περὶ Τριάδος διδασκαλίας. Ὁ ἀγὼν τοῦ Ἀθανασίου ἦτο πρὸς τὸ συμφέρον τῆς καθαρᾶς διδασκαλίας τῆς ἐκκλησίας ἐξ Ἰσοῦ (τοῦλάχιστον) ἀναγκαῖος ὅσον βραδύτερον ὁ ἀγὼν τῶν μεταρρυθμιστῶν περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς δικαιοσύνης». Ὁ δὲ Fr. Lieb γράφει ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδομένῳ ἐπιστημονικῷ περιοδικῷ *Orient und Occident* μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς²: «Ἐν τῇ πίστῃ αὐτῆς ἐμμονῇ εἰς τὴν παλαιὰν ἐκκλησ. ὁμολογίαν ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἀποβαίνει κήρυξ τῆς ἀληθείας πρὸς ἓνα προτεσταντισμὸν, ὅστις κατὰ τοὺς μετὰ τὴν μεταρρύθμισιν χρόνους, ἂν μὴ ἀπέβαλε τελείως τὴν πίστιν εἰς τὴν Τριάδα, πρὸς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ἀνάστασιν, ἐν τούτοις ἐχαλάρωσεν αὐτὴν σφόδρα καὶ κατὰ μέγα μέρος περιέπεσεν εἰς τὸν νεώτερον Humanismus καὶ Subjektivismus.... Εἶναι δὲ ἀπειροῦ σπουδαιότητος τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία διετήρησε ἀμώμητον τὸ παλαιὸν ἐκκλησ. δόγμα καὶ δὲν παρεμόρφωσεν αὐτὸ διὰ σχολαστικοῦ ὀρθολογισμοῦ (Rationalismus)». Ἐν δὲ τῷ ἐπιλόγῳ τῆς ἀνακινώσεως, ἦν ὑπὸ τὰς ζωηρὰς ἐπιδοκιμασίας πάντων τῶν συνέδρων ἐποιήσατο ἐν τῷ θεολογικῷ συνεδρίῳ τῆς Βέρνης κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον καὶ ἡ τις ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 τεύχει τῆς *Internat. Kirchl. Zeitschrift* εἶπε τὰ ἑξῆς «... Ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω κατ' ἀρχὴν τὴν πεποιθήσιν μου, ὅτι καὶ ἡ προτεσταντικὴ θεολογία μόνον νὰ κερδίσῃ ἔχει ἀπὸ τῆς φιλοστοργου ἐμβαθύνσεως εἰς τοὺς θησαυροὺς τῆς πίστεως καὶ τῆς

1. Πρὸβ. τὸ τοσοῦτον ἐγείραν θόρυβον βιβλίον τοῦ Γερμανοῦ General-Superintendent Otto Dibelius, *Das Jahrhundert der Kirche*.

1. Τόμ. Α' 1927, σελ. 197.

2. 1929 σελ. 5-6

γνώσεως, οὐς διετήρησε καὶ μεταβιβάσει τῇ χριστιανωσύνῃ ἢ ὀρθόδοξος ἐκκλησία. Μόνον δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς δόξου καὶ οὐχὶ δι' ἀφηρημένης φρασιολογίας καὶ ἐπιδειξέως εὐγενείας δύναται νὰ γίνῃ πραγματικῶς γόνιμος ἐργασία ὑπὲρ τῆς ὁρατῆς ἐνότητος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως».

Ὁ δὲ τρίτος τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων διαμαρτυρομένων θεολόγων, ὁ γνωστὸς (τέως παπικὸς) συγγραφεὺς τοῦ περιφήμου βιβλίου «Das Gebet» καὶ διευθυντὴς τῆς Hochkirche, ἔγραψεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ πρὸς τοὺς ἄλλους, «οὗ ἢ ἐν Γερμανίᾳ «κίνησις τῆς ὑψηλῆς ἐκκλησίας» ἄξιαι τὴν ὑπαρξίν ἐπισκόπων ἐν τῇ παλαιᾷ ἐκκλησιαστικῇ τῆς λέξεως ἐννοία, δηλ. φρουροῦ καὶ ὑπερμάχου τῆς κληρονομίας τῆς καθολικῆς πίστεως» καὶ ἄλλαχού (σελ. 207) διατυποῖ τὴν ἄγαν αἰσιόδοξον γνώμην, «ὅτι ἐφ' ὅσον ὡς πρὸς τὸ δόγμα δὲν ὑφίστανται, κατ' αὐτόν, διαφοραὶ μεταξὺ τῆς κινήσεως ταύτης καὶ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, διὰ τροποποιημένης ἀποδοχῆς τῆς ἀνατολικῆς λατρείας θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ καθολικὸν ἰδανικόν, «τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ταινύσης ἀδελφικὴν χεῖρα καὶ ἀναγνωρίζουσης ἡμᾶς ὡς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως». (Hochkirche ἔτους 1930).

Τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἐνομίσαμεν ὅτι ὀφείλομεν νὰ χαράξωμεν ἐν τῇ εὐσήμεν τῆς ὀρθοδοξίας ἡμέρᾳ, οὐχὶ ὅπως πολλαπλασιάσωμεν τὸν φανατισμὸν ὀρθοδόξων τινῶν ἢ τὴν ὀλιότυπον ῥοστώνην ἄλλων αὐτε ὅπως μεταβάλωμεν τὴν γνώμην τῶν ἀθεραπεύτως συμμεριζομένων τὴν κρίσιν πολλῶν ἑταροδόξων, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία εἶναι «ἀπολελιθωμένη μούμια» οὔτε κἀν ἵνα ἐνισχύσωμεν τὸ ἠθικὸν τῶν ἐπτοημένων πρὸ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς ὀρθοδοξίας, ἀλλ' ὅπως μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαθείας ὑπανθίμωμεν τὴν καθόλου ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὀρθόδοξον Θεολογίαν καθήκοντά τινά ἀπέναντι τῶν προσφάτων πηγχοιστιανικῶν ζυμώσεων. Αἱ μὲν ἐπὶ μέρους ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαῖ εἶναι ἀνάγκη ὅπως ἐν πλήρει συνειδήσει τῆς ἀποστολῆς τῆς ὀρθοδοξίας ἐργασθῶσι συντόμως καὶ συστηματικῶς πρὸς σύσφιγξιν μεταξὺ ἀλλήλων στενωτέρων δεσμῶν, πρὸς ἐμφάνισιν συνοχῆς καὶ ἐνότητος περισσοτέρας τῆς σήμερον παρατηρουμένης καὶ πρὸς τόνωσιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος ὅχι διὰ προχέρον καὶ ἀψυχολογητῶν μεταρρυθμίσεων, ἀλλὰ δι' ἐργασίας καὶ συνεργασίας ἐνδελεχοῦς, εἰλικρινοῦς καὶ ἀκραιφνῶς χριστιανικῆς. Ἡ δὲ ὀρθόδοξος θεολογία, ἂν ἔχη πεποιθήσιν ἐπὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς ὀρθοδοξίας καὶ πρὸ παντός ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς, ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ καὶ αὐτὴ ἀνευδότης, ἀλλὰ καὶ ἐπίσης συστηματικῶς καὶ συντετακτικῶς ὑπὲρ τῆς ἀποκαθάρσεως τῆς ὀρθοδοξίας ἐντε τῇ διδασκαλίᾳ, ἐν τε τῇ λατρείᾳ καὶ τῇ δικιῆσει ἀπὸ ὀβριῶν (εἴτε παπικῶν εἴτε διαμαρτυρομένων εἴτε κο-

σμικῶν) στοιχείων ἐπιτροβέντων τυχὸν ἐπ' αὐτῆς κατὰ τὴν ῥοὴν τῶν αἰῶνων καὶ μάλιστα ὑπὸ τὸ κράτος ποικίλων ἀντιξίων περιστάσεων. Πρὸ παντός διὰ τὴν ἀσφαλεστέραν ἐπίτευξιν πάντων τούτων εἶναι ἀναγκαία ἡ δημιουργία εὐκαιριῶν συναντήσεων μεταξὺ τῶν ταγῶν τῆς ὀρθοδοξίας κληρικῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων ἀφ' ἑτέρου. Ἀπὸ τῆς ἐπίψεως δὲ ταύτης πρέπει νὰ χαιρετισθῇ ἐγκαρδίως ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν ἁγίῳ Ὁρει γενομένη πανορθόδοξος προσύσκαψις, ἀφ' ἧς ἀπορίας ἀξίων εἶναι πῶς ἔλειψαν οἱ λαϊκοὶ θεολόγοι. Εἶναι ὅμως ἀμέσως ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητος ἡ συγκρότησις καὶ πανορθοδόξου θεολογικοῦ συνεδρίου, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ ἐν Ἀθήναις ἔλαθε μὲν τὴν πρωτοβουλίαν ἡ καθ' ἡμᾶς θεολογικὴ Σχολή, ἀπαιτεῖται δ' ὅμως καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ἰλικτὴ ἐνίσχυσις ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, ἐνίσχυσις ἣτις, σταθμωμένω καλῶς ἐκατέρωθεν τῶν πραγμάτων, ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἔλθῃ.

Π. Ι. ΜΗΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΞΕΝΑΣ ΣΧΟΛΑΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ρωμαϊκῶν δημοσιογραφικῶν ὁργάνων βισίων ἐπιθέσεων κατὰ τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ ζήτημα τῶν ξένων παρ' ἡμῶν σχολῶν ὃ ἐν Λονδίῳ προεβουλή τῆς Ἑλλάδος κ. Δ. Κακλαμάνος ἐθεώρησεν ἐπιβεβλημένον νὰ δημοσιεύσῃ ἐν τοῖς «Ἐκκλησιαστικῶν Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου (13 Β' 1931) τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

«Κύριε. — Τὰ καὶ ἐν τῇ γῶγ ταύτῃ ρωμαιοκατολικὰ ὄργανα ἀπὸ τινος χρόνου ἐπετίθενται ὑβριστικῶς καὶ μετὰ βιοιότητος κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως διὰ τὸν δῆθεν διωγμὸν τῶν κατὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀπαδῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος, τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ρωμαϊκῶν ἰθυσίσεων σχολῶν.

Ἡ ὅλη καὶ ἀκόλουσάτη ἱστορία τοῦ «διωγμοῦ» τούτου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἡ ἑλληνικὴ κυβερνησις, βλέπουσα ὅτι προσηλυτιστικὴ προσηγάνδα διεξάγεται ἐν τισι σχολείοις ἀσυνα συντηροῦνται ὑπὸ ρωμαιοκατολικῶν ἢ οὐνιτῶν (εἴτε σχεδὸν τὸ αὐτὸ) ἠρησενετικῶν ὁργανώσεων ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὰ ὅποια φοιτῶσι καὶ παιδίαι ἀνήκοντα εἰς τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν, ὅτι δὲ ἡ παρεχόμενη ὑπὸ τῶν σχολείων τούτων γενικὴ παιδείσις δὲν ἐπλήρου τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ἐθνικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀπεφάσισαν ὅπως ἐφεξῆς τὰ τέκνα τῶν ἑλλήνων πολιτῶν ἐκπαιδεύονται ἀποκλειστικῶς ἐν ἑλληνικοῖς δημοτικοῖς σχολείοις, ὡς τοῦτο γίνεσται εἰς πᾶν σχεδὸν πεπολιτισμένον καὶ δημοκρατικὸν ἔθνος. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν τέκνων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ ρωμαϊκὸν δόγμα, ταῦτα θὰ ἐξαιρωθῶνται τῆς ἐν τοῖς σχολείοις τούτοις παρεχόμενης θρησκευτικῆς διδασκαλίας, θὰ διδάσκωνται δ' αὐτὴν ὑπὸ ὁμοδόξου αὐτοῖς διδασκάλου. Τὰ σχολεία τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως τὰ συντηρούμενα ὑπὸ τῶν ρω-

μαιοκατολίκων ἢ ἄλλων, ὡς καὶ καὶ σχολεῖα τὰ προσω-
 ρομένα διὰ τὰ τέκνα τῶν ἐν Ἑλλάδι ἄλλοθινῶν, θὰ
 ἐξακολουθῶσι λειτουργοῦντα ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελ-
 θὸν ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τῶν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως
 διορισμένων ἐπιθεωρητῶν.

Ἐὰν τὰ μέτρα ταῦτα παρουσιάζονται εἰς τὸ ἀπλη-
 ροφόρητον κοινὸν ὡς «διωγμός», θαυμαστικῶς
 ἐν χώρᾳ ἐν τῇ ὁποῖα ἡ θρησκευτικὴ ἀνοχὴ εἶνε πα-
 ρομιώδης, εὐχαρίστως δύναται νὰ ἀποδεχθῶ τὸν
 τίτλον «διώκτου» διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ νὰ διατυπῶται ὁμως, ἔστω καὶ συγκαλυμ-
 μένος, ἡ ἀξίωσις ὅπως μετὰ τὸ ἀνυπόπτων ἑλληνο-
 παιδῶν προσηλυτισμὸς ἀσκήται ἀκωλύτως κατὰ πα-
 ράβησιν αὐτοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος, ὅπερ,
 παρέχον εἰς πάντα πλήρη ἐλευθερίαν θρησκευτικῆς
 πίστεως, ἀπαγορεύει ὁμως αὐστηρῶς τὸν θρησκευτι-
 κὸν προσηλυτισμὸν, ἐλπίζω, κύριοι, ὅτι συμφωνεῖτε
 μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ ὅτι τοιαύτη ἀξίωσις ξυμπνέεται ὑπὸ
 φανατισμοῦ μᾶλλον ἢ ὑπὸ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐλευ-
 θερίαν. Τὸ νὰ ἀρῆται τις δέ, ἐξ ἄλλου, εἰς τὸ ἑλλη-
 νικὸν κράτος τὸ δικαίωμα νὰ παρέχη αὐτὸ τὴν στοι-
 χεῖωδῃ παιδευσιν τῶν παιδῶν τῶν ἰδίων του πολι-
 τῶν ἀποτελεῖ ἀρνησιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας,
 δικαιουμένη; νὰ διεκδικῆ τοιαύτην ἀνεξαρτησίαν
 οὐχὶ ὀλιγώτερον οἰασθήποτε ἄλλης.

Θὰ ἤμην ἀδικὸς πρὸς τὸ κοινὸν αἴσθημα τῆς δη-
 μοσίας γνώμης τῆς χώρας ταύτης εἰάν θὰ ἠμφοσβή-
 τουν σοβαρῶς τὴν παράδοξον μομφὴν ὅτι τὸ λογι-
 κώτατον καὶ φυσικώτατον τοῦτο μέτρον εἶνε ἄμισον
 ἀποτέλεσμα τοῦ τελευταίου ἐ' Λάμπειθ συνεδρίου!

Εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἐπιστολῆς μου καὶ ἐφ' ὅσον
 περὶ τοῦ πράγματος ἐγένετο λόγος ἐν τισιν ἐν τῷ
 ἐξωτερικῷ δημοσιευθεῖσιν ἄρθροισ, ὄφειλον νὰ προσ-
 θέσω ὅτι τὸ μέτρον τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ οὐνιτι-
 κοῦ ἐν Ἑλλάδι κλήρου ὅπως χρησιμοποιῆ ἑκκλησια-
 στικὴν ἀμφοῖσιν διάφορον τῆς τοῦ ὀρθοδόξου κλή-
 ρου ἐλήφθη διότι οἱ οὐνίται, καίπερ ὄντες κληρικοί
 τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος, ἐξηκολούθουν νὰ φέρωσι
 τὴν ἀμφοῖσιν τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν ἐπὶ τῷ μόνῳ
 σκοπῷ νὰ διευκολύνωσι τὸν προσηλυτισμὸν ὃν ἐξα-
 σκοῦσι κατὰ τὸν μᾶλλον ἀπροκάλυπτον τρόπον.

Παρέχων τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἵνα ἀναστειλῶ τὴν
 κατὰ τῆς Ἑλλάδος δολίαν δημοσιογραφικὴν ἐπίθε-
 σιν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τύχω καὶ τῆς ἐπιδοκιμα-
 σίας τῶν συμπολιτῶν μου ρωμαιοκατολικῶν, οἵτινες
 γνωρίζωσι πόσον βίβλος καὶ εἰλικρινῆς εἶνε ὁ σεβα-
 σμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους πρὸς τὴν θρησκευτικὴν
 τῶν πίστων καὶ συνείδησιν, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν
 Ἑλλάδι διάκρισις καθ' οἰοδῆποτε θρησκευτικῆς κοι-
 νότητος. Εἶνε γεγονός διὰ ὁμοίαν τῆς Ρωμαϊκῆς
 Ἐκκλησίας ὑπερέστησαν ὡς ἀνώτατοι λειτουργοὶ τοῦ
 κράτους ἐν τῷ διπλωματικῷ κλάδῳ, ὡς ὑπουργοὶ ἢ
 ὡς πολιτικοὶ ὑπάλληλοι χωρὶς τὸ γεγονός τοῦτο νὰ
 προκαλέσῃ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον ψιθυρὸν ἢ ἀντίδρασιν
 ὀθενδήποτε.

Δ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΔΩΡΕΑ

Εἰς τὸ Σπουδαστήριον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
 τοῦ ἐν Ἀθῆναις Πανεπιστημίου

Ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ.
 Ἰεζεκιὴλ διὰ νέας αὐτοῦ δωρεᾶς δύο χειρογράφων
 κωδίκων ἐπλούτισε τὴν βιβλιοθήκην τῶν χειρογράφων
 τοῦ Σπουδαστηρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν
 Ἀθῆναις Πανεπιστημίου, τὴν χρησιμοποιουμένην πρὸς
 ἀσκήσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν τῇ
 παλαιογραφίᾳ. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ λαβοῦσα γνώσιν
 τῆς νέας ταύτης δωρεᾶς τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἰε-
 ζεκιὴλ ἀνέθηκεν εἰς τὸν κοσμητόρα αὐτῆς, ὅπως δι'
 ἐγγράφου ἐκφράσῃ τῷ Σεβασμιωτάτῳ τὴν ἀπειρον
 αὐτῆς εὐγνωμοσύνην.

Τὸ πρῶτον τῶν χειρογράφων τούτων εὑρεθὲν ἐν τῇ
 διαλελυμένῃ μονῇ τῆς ἁγίας Τριάδος Σκλαταίνης Ἀ-
 γράφων ἀποτελεῖται ἐκ φύλλων 405 (0,20×0,15)
 ἀριθμηθέντων ὑπ' ἐμοῦ. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο εἶναι
 δεδεμένον διὰ ξυλίνων πινακῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ βύρ-
 σης καὶ εἶχεν ἀρχικῶς δύο θυλακωτήρας, οἵτινες δὲν
 ὑπάρχουσι νῦν. Τὸ περιεχόμενον τοῦ χειρογράφου
 τούτου εἶναι τὸ ἀκόλουθον.

1. (φ. 1α—31α). «Πίναξ σὺν Θεῷ τοῦ παρόντος
 νομίμου». Ὁ πίναξ οὗτος ἀναγράφει 404 (υδ') κεφά-
 λαια.

2. (φ. 33α—382β). Τὰ 404 κεφάλαια τοῦ νομί-
 μου. Τὸ πρῶτον κεφάλαιον «Περὶ κριτοῦ ἤτοι ἀρχιε-
 ρεῶς τοῦ εἶναι εἰς πάντας συμπαθῆς καὶ νὰ μὴ δὲν
 πιστεῦν λόγους τινὸς χωρὶς νὰ ἐξετάξῃ» καὶ τὸ τελευ-
 ταιον, τὸ 404 «Ἐὐχή, ἣν λέγει ὁ ἀρχιερεὺς ἢ πνευ-
 ματικὸς ἢ ἱερεὺς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ μέλλοντος μετα-
 λαθεῖν». Τὸ φύλλον 32α-β εἶναι ἄγραφον.

Πρόκειται περὶ τοῦ νομοκάνονος τοῦ Μανουὴλ Μα-
 λαξοῦ.

3. (φ. 383α—386β). Διάφοροι κανονικαὶ διατά-
 ξεις, ἀναφερόμεναι ἰδίᾳ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὰ ἐπι-
 τίμια.

4. (φ. 387α'—388β'). Ἄρχ. «Μητροφάνης ἐλέφ
 Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ῥώ-
 μης, καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Παρακαθημένης τῆς ἡμῶν ταπεινότητος ἐν τῷ πα-
 τριαρχικῷ αὐτῆς κριτηρίῳ συνεδριαζούσης ἐν αὐτῇ καὶ
 τῆς ἱερᾶς τῶν ἀρχιερέων συνόδου».

Πρόκειται περὶ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Πατριάρχου Μη-
 τροφάνου τοῦ 1580, δι' ἧς ἐπιτρέπεται ὁ γάμος δύο
 προσώπων ἐχόντων τὸν αὐτὸν ἀνάδοχον. Τὴν ἐγκύκλιον
 ταύτην ἔχει δημοσιεύσει ὁ Μ. Γεδεών ἐν ταῖς κανο-
 νικαῖς αὐτοῦ διατάξεσι (τόμ. Β' σ. 380-381). Ἄξιον
 σημειώσεως εἶναι ἐνταῦθα ὅτι ἐν τέλει τῆς ἐγκυκλίου
 ὑπάρχουσι τὰ ὀνόματα τῶν συνοδικῶν. Ταῦτα εἶναι τὰ
 ἐξῆς. Ὁ Κυζικίου Ἀχιλλίος. Ὁ Νικαίας Κύριλλος.
 Ὁ Χαλκηδόνος Δωρόθεος. Ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἰε-
 ρεμίας. Ὁ Φιλίππου πόλεως Θεόκλητος. Ὁ Τατιανου-

πόλεως Νικάνωρ Ὁ Ἰμβρου Ἰωακείμ. Ὁ Περιθ... Γρηγόριος. Ὁ Ἰωαννίνων Ἰωάσαφ. Ὁ Λιδυμοτείχου Ματθαῖος. Ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Προύσης Γρηγόριος. Ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Μηδείας Παρθένιος.

δ. (φ. 389α—404β). «Νομοκάνονον ἐκλελυμένον ὑπὸ διαφόρων διδωσκάλων. Καὶ ὅτι τῶν ἀρχιερέων ἐδόθη νὰ ἀυξάνουν καὶ νὰ ὀλιγοστεύουν τὰ ἁμαρτήματα. Καὶ περὶ μετανοούντων τοῦ μὴ ἀποστρέφειν αὐτούς».

Ἐν τέλει ἄλλοιποιοὶ φύλλα τινά. Τὸ φύλλον αὐτὸ φαίνεται ὅτι προέρχεται ἐξ ἄλλου κώδικος.

Τὸ δευτέρον τῶν χειρογράφων τούτων εὐρεθὲν ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τοῦ χωρίου Βούνιστα τῶν Ἀγρῶν ἀποτελεῖται ἐκ φύλλων 260 (0,22×0,16) ἀριθμηθέντων ὑπ' ἐμοῦ. Ἡ στάχσις τοῦ χειρογράφου τούτου ἔχει ἐκπέσει. Τὸ περιεχόμενον τοῦ χειρογράφου τούτου εἶναι τὸ ἀκόλουθον.

1. (φ. 1α-23α). Ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ νομίμου ἀναγράφων κεφάλαια 461 (υξά').

2. (φ. 24α-257α). Τὰ 461 κεφάλαια τοῦ νομίμου.

Ἄρχ. «Περὶ ἀρχιερέως τοῦ εἶναι εἰς πάντα συμπαθῆς κεφ. α' Πρέπει τὸν ἀρχιερέαν».

Πρόκειται περὶ τοῦ νομοκάνονος τοῦ Μανουὴλ τοῦ Μαλαξοῦ.

Ἐν φύλλῳ 2576

τῇ 17(12)1903 Βούνιστα
ὁ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ
τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Κ. Παπαγεωργίου ἱερέυς.

Ἐν φύλλῳ 2586.

Τῷ πατρὶν βιβλίον ἐπάρχῃ τοῦ παπᾶ Γεωργίου Ἀθανασίου καὶ ὅπως τὸ πάργῃ νὰ ἔχει τὰς ἀρχὰς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων.

1885 Ἰανουαρίου 17

ὁ γράφων Κωνσταντῖνος Παπᾶ Γεωργακόπουλος

Ἐν φύλλῳ 259α,

Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰσοῦς χριστὸς ἦλθεν εἰς ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς καὶ εὐλογισεν ἡμᾶς καὶ ἐδίδαξεν ἡμᾶς.

1873 μαοῖου α' Παπαγιώργης Ἀθανασίου
ἐκ κόμης Βούνιστα.

Ἐν φύλλῳ 2606.

«Εὐχὴ το χαλάζη

πρῶτον νὰ διαβάζουν τὴν παράκλιν καὶ δευτέρω τὴν εὐχήν»

Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπανακάμψας ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας ἀνέλαβε τὰ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης.

—Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδρίας τῆς παρελθούσης Πέμπτης, καθ' ἣν ἀνεγνωσθῆ τηλεγράφημα τοῦ Οἰ-

κουμ. Πατριάρχου περὶ ἀπολύσεως ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Κλήρου ΚΠόλεως τοῦ νέου Μητροπολίτου Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Δημητρίου, ἐτελέσθη τὸ μέγα Μήνυμα τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ ναφ τοῦ ἀγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας ὡς Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θήρας ἐπισκεφθεὶς τὴν νῆσον ἐξέδωκεν ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἀδελφότητα τῆς Γυν. Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Νικολάου δι' ἣν ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπαινον διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀκριβείαν περὶ τῶν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, ἀλλὰ καὶ τὴν λύπην αὐτοῦ διὰ τὴν οικονομικὴν καχεξίαν ἣτις βαστίζει τὰς ἀδελφὰς τῆς Μονῆς παρὰ τὴν παρουσίαν αὐτῆς τὴν σχετικῶς μεγάλην. Τοῦ τελευταίου τούτου κυρίαν αἰτίαν εἶπε τὴν ἰδιορρυθμίαν τοῦ βίου τῆς Μονῆς. Ὅθεν διέταξε τὴν εἰσαγωγήν τοῦ κοινωβιακοῦ βίου ἀπὸ τῆς 15 Φεβρουαρίου, ἀπαγορεύσας εἰς τὴν Ἡγουμένην νὰ διδῆμισθὸν καὶ ἐπιδόματα εἰς τὰς ἀδελφὰς, καθόρισε δὲ ὅπως αἱ ἀδελφαὶ συντονώωσιν εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν καὶ λαμβάνωσι παρὰ τῆς Μονῆς τὰ ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα αὐτῶν.

—Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' 2342)48 ἐγκυκλίου τοῦ Κ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. περὶ συγκινητώσεως μερίμνῃ τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων τῶν δι' ὑποθέσεις τῶν ἐκασταχοῦ Μονῶν εὐρισκομένων εἰς χεῖρας διαφόρων δικηγόρων δικογραφίων καὶ παραδόσεως αὐτῶν εἰς τοὺς Νομικοὺς Συμβούλους τῶν κατὰ τόπους Ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, παρεκλήθησαν ὑπὸς ἀναφέωσι πᾶν ὅτι συνετελέσθη ἀχοι τοῦδε ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ὡσαύτως δὲ ὅπως ἐκ παραλλήλου λαμβάνονται προηγουμένως πληροφορίαι παρὰ τῶν Ἡγουμενοσυμβουλίων τῶν οικείων μονῶν, ἀπευθυνθῶσι ἐκ νέου πρὸς τοὺς διαχειρισθέντας κατὰ τὸ παρελθὸν ὑποθέσεις δαφόρων μονῶν δικηγόρους, οἵτινες τυχὸν δὲν παρέδωσαν μέχρι σήμερον τὰς εἰς χεῖρας τῶν δικογραφίαι, ἢ α ζητήσωσιν ἐπειγόντως τὴν ἐντὸς ὀρισμένης προθεσμίας παράδοσιν τῶν εἰς χεῖρας τῶν εὐρισκομένων δικογραφίων πρὸς τοὺς Νομικοὺς Συμβούλους τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος δηλοῦντα αὐτοῖς, ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ἐξακολουθοῦν δυστροπύνει περὶ τὴν ἐτέλεσιν τῆς εὐτήσεως αὐτῶν, θέλουσιν ἐπιδιώξει τὸν διὰ παντὸς νομίμου μέσου ἔξαναγκασμὸν αὐτῶν ὅπως συμμορφωθῶσιν εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν αὐτῶν ὑποχρέωσιν, ὑπομνησκόμενα εἰς αὐτοὺς ἐκ νέου τὴν διαταξὴν τοῦ ἀρθροῦ 18 τοῦ νόμου 4684 καθ' ἣν δὲν χωρεῖ ἐπίσχεσις δικογραφίων τῶν Μονῶν ὑπὸ τῶν δικηγόρων οἵτινες διαχειρίζονται ὑποθέσεις αὐτῶν.

—Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἀπέφασκε τὴν ὀριστικὴν ἐκποίησιν μέχρι τέλους Ἀπριλίου τὸ βραδύτερον ὅλιον τῶν ποιμνίων τῶν Μονῶν, ἐξαιρέσει ἀριθμοῦ τινος ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἐν αὐδεμίᾳ περιπτώσει δέον νὰ υπερβαίη τὰ 120 ζῶα κατὰ Μοιήν. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον θεωρεῖ σκόπιμον καὶ ἐπιφέλη τὴν διατήρησιν εἰς ἐκάστην Μοιήν πρὸς συντήρησιν τῶν μοναχῶν καὶ περιποίησιν τῶν ξένων μὲν κροῦ ποιμνίου, ἀλλὰ ὑπὸ δύο προϋποθέσεις 1) ὅτι ὁ

ἀριθ. τοῦ διατηρουμένου τούτου ποιμνίου δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ 120 ζῶα καὶ 2) ὅπως οὐδὲν ἔσοδον ἐκ τοῦ ποιμνίου τούτου καὶ ὡσαύτως οὐδὲν ἔξοδον συντηρήσεως αὐτοῦ ἀναγράφεται εἰς τοὺς οἰκείους προϋπολογισμοὺς τῶν Μονῶν. Μεταξὺ τῶν ἐξόδων τῶν ποιμνίων τούτων περιλαμβάνονται ὡς γνωστὸν ὄχι μόνον ἡ συντήρησις τῶν ζώων καὶ ἡ μισθοδοσία τῶν ποιμένων, ἀλλὰ καὶ τὰ μισθώματα ἅτινα θὰ εἰσεπράττοντο ἐκ τῶν λειβαδίων τῆς Μονῆς τῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς βοσκήν τῶν ποιμνίων τούτων. Σὺ νεπῶς οὐδεμίαν τῶν δαπανῶν τούτων θέλει ἐγκρίνη τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς οἰκείους προϋπολογισμούς, τὰ δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον διατιθέμενα μέχρι σήμερον λειβαδία δέον ἀπαραιτήτως νὰ μισθωθῶσι διὰ δημοπρασίας. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν τὰ Τοπικὰ Συμβούλια, λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν ταῖς Μοναῖς διατιωμένων μοναχῶν ἤθελε κρίνει ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοῦ διατηρουμένου παρ' ἐκάστη ποιμνίου πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ καὶ κάτω τοῦ καθορισθέντος ἀριθμοῦ τῶν 120 ζώων, παρεκλήθησαν ὅπως προβῶσι ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας εἰς τὴν ἐκποίησιν καὶ τῶν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν πλεοναζόντων ὡς ἄνω ζώων, ἐλαττουμένου οὕτω ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διατηρουμένων τοιούτων. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω παρεκλήθησαν δι' ἐγκυκλίου ὅπως προκηρύξωσι τὸ ταχύτερον δημοπρασίας ἐκποιήσεως α) ὄλων τῶν ζώων ἅτινα πλεονάζουσι μετὰ τὴν διατήρησιν ποιμνίου εἰς ἐκάστην Μονὴν ἐξ 120 αἰγοπροβάτων ὡς καὶ τῶν χονδρῶν τοιούτων καὶ β.) τῶν αἰγοπροβάτων ἅτινα ἤθελον θεωρηθῆν ὡς ἐκποιήσιμα ἐκ τοῦ διατηρουμένου εἰς τὰς Μοναῖς ποιμνίου, οὕτως ὥστε ἐντὸς τριῶν μηνῶν νὰ ἔχη ἐπιτευχθῆ τελειωτικῶς ἡ ἐκποιήσις αὕτη, ὡς καὶ ἡ μίσθωσις πάντων τῶν λειβαδίων τῶν χρησιμοποιουμένων μέχρι τοῦδε διὰ τὰ ποιμνία τῶν Μονῶν. Οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι τὸ προῖον ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τῶν ποιμνίων καὶ χονδρῶν ζώων δέον ἀπαραιτήτως νὰ κατατίθεται παρὰ τῆ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ κεφαλαίων τῆς Μονῆς εἰς ἣν ἀνήκουσι τὰ ἐκποιούμενα, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἐπιτροπομένης τῆς διαθέσεως τοῦ προῖοντος τούτων διὰ πληρωμῆν οἰωνδήποτε δαπανῶν τῆς Μονῆς.

— Ἐκ τοῦ λεοβιακοῦ τύπου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐντὸς πολυτελοῦς θήκης τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ χωροῦ Μανδαμίδου τῆς Λέσβου φυλάσσεται εἰς σάκκος τοῦ ἔθνομάρτυρος Γρηγορίου Ε', αὐτὸς ἐκεῖνος δὲν ἐφόρει κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τοῦ ἀπαγχονισμοῦ λειτουργίαν, περιελθὼν εἰς τὸν ἐν λόγῳ ναὸν ἐκ δωρεᾶς τῶν κληρονόμων τοῦ μητροπολίτου Μυτιλήνης καὶ εἶτα Κρήτης ἀεμνήστου. Πορφυρίου, καταγομένου ἐκ τοῦ εἰρημένου χωρίου. Ἡ γνησιότης τοῦ σάκκου τούτου φέρεται μαρτυρουμένη καὶ ἐκ τῆς προφορικῆς παραδόσεως καὶ ἐκ γραπτῶν συμμαρτυριῶν ἐξεχόντων λεοβίων ἐπιστημόνων. Οὕτω ὁ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μ. Στεφανίδης πιστοποιεῖ ἐγγράφως ὅτι ἤκουσε παρ' αὐτοῦ τοῦ Πορφυρίου, διατελέσαντος ἀρχidiaκόνου τοῦ Γρηγορίου Ε', ὅτι ἐηγόρασε τὸν σάκκον ἐκ δημοπρασίας ἐν Κων)πόλει καὶ ἐνεδύετο αὐτὸν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως ὅτε καὶ ἐμνημόνευε τοῦ

ὀνόματος τοῦ ἀπαγχονισθέντος μετὰ συγκινήσεως ἀρρήτου, ἦν εἰς ἅπαν μετέδιδε τὸ ἐκκλησιασμα.

— Τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας κ. Παντελεήμονος ἰδρυθὲν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Μητροπόλεως του μοναχικὸν τάγμα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἀπὸ τριετίας ὄλως ἀθουρῶσε ἐργαζόμενον γενναιοτάτη ἰλικτῆ συνδρομῇ τοῦ εὐσεβοῦς κυρίου Ι. Μυλωνοπούλου ἀπεπεράτωσεν ἤδη τὸ μέγαρόν του, ἐν ᾧ στεγαζόμεναι ἤρχισαν τὴν λειτουργίαν των αἱ δύο πρωτότυποι σχολαί του. Ἐκ τούτων ἡ μὲν πρώτη περιλαμβάνει πλήρες δημοτικὸν σχολεῖον, ἐν ᾧ φοιτᾷσι κατὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ἔτος εἰκοσιν ὀφρανα πατρὸς καὶ μητρὸς θαυμασίως προοδεύοντα εἰς τὰ μαθήματα καὶ εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετον ζωὴν, ἡλικίας 10 15 ἐτῶν, διατιώμενα καὶ συντηρούμενα ἐντὸς τοῦ ἰδρύματος, καὶ δαπάναις αὐτοῦ ἡ δὲ δευτέρα περιλαμβάνει τὴν πρωτότυπον σχολὴν τῆς ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς, ἐν ᾗ φοιτᾷσι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὀκτὼ μαθηταὶ ἐκ τῶν νέων μοναχῶν καὶ δοκίμων τῶν μονῶν τῆς Ἐπαρχίας, ἀπόφοιτοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γυμνασίου. Ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ τὴν ῥητορικὴν, τὴν ψυχολογίαν τῆς προσωπικῆς ἐπιβολῆς καὶ τὴν ποιμαυτικὴν διδάσκει αὐτὸς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἡ δὲ πρόοδος τῶν μαθητῶν εἶναι μεγάλη. Ἐξ αὐτῶν ὁ Διάκονος Σύλας, οἱ Μοναχοὶ Ναθαναήλ, Τιμόθεος, Φίλιππος καὶ ὁ διδάσκαλος τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἁθανάσιος Παπαθανασίου κηρύσσοντες καθ' ἐκάστην Κυριακὴν εἰς τοὺς διαφόρους ναοὺς τῆς Κύμης καὶ τῶν πέριξ συγκινοῦσι τὸ πυκνὸν πάντοτε ἀκροατήριον. Τακτικῶς ἐπίσης κηρύσσουν ἐκτὸς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σπυρίδων Σταμπόλας, ὁ ἱεροκλήρυξ Χρυσόστομος Ζέρβας, οἱ πεπαιδευμένοι πρεσβύτεροι Δημήτριος Σταμελάκης καὶ Γεώργιος Βάσσης, ὡς καὶ ὁ εὐπαιδευτος διάκονος Σωτήριος Πλατανιώτης, προκαλοῦντες τὴν συγκίνησιν τοῦ συνωστιζομένου διὰ τὴν ἀκούσιν τὸ κήρυγμα εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς ἐπαρχίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΩΣ

Παρὰ τοῦ «Πανταίνου» πληροφοροῦμεθα ὅτι ἔφθασεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ σεβ. μητροπ. Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθος, ἀπεσταλμένος τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου πρὸς τοὺς Πατριάρχας Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων διὰ τὸ ἀντιοχικὸν πατριαρχικὸν ζήτημα, τὸ δημιουργηθὲν μετὰ τὴν ταυτοχρονον ἐκλογὴν δύο Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐπειδὴ ἐν τισιν ἐπαρχίαις τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου ἐνεργοῦσιν ἐνίοτε ὄργανα κατώτερα, οἷον οἱ ἀρχιερατικοὶ ἐπίτροποι ἢ τὰ περὶ αὐτοὺς συμβούλια, ἡ ἰ. πατριαρχικὴ σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἐφεξῆς διαλελυμένος ἐκκλησιαστικῶς γάμος θεωρῆται μόνον ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως διαλυθεὶς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, κατ' ἔφεσιν δὲ ὑπὸ τοῦ πατριάρχου.

— Παρουσιασθεισῶν περιπτώσεων τελέσεως τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀγίας Τραπεζῆς ὑπὸ ἱερέων ἀνηκόντων εἰς τὰς διασταμένας πρὸς ἀλλήλας ἐκκλησίας, ἦτοι τὴν πατριαρχικὴν καὶ τὴν συνοδικὴν, ἡ ἰ. σύνοδος τῆς πρώτης ἀπηγόρευσε τοῦτο εἰς τοὺς κληρικούς τῆς. Ἐν παρομοί-

αἱς περιπτώσεσιν ἐδόθη ὁδηγία ὅπως, ἐὰν μὲν ὁ ναὸς ἀνήκη εἰς τοὺς ἀντιπάλους, οἱ πατριαρχικοὶ χρησιμοποιοῦσι κινήτην ἁγίαν Τράπεζαν· ἐὰν δ' εἰς τοὺς πατριαρχικοὺς, τὸ κινήτῳ θυσιαστήριον δέον νὰ χρησιμοποιῶσιν οἱ τῆς συνοδικῆς ἐκκλησίας.

—Ἀπό τινος χρόνου οἱ ἱεράρχαι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας ἀπευθύνονται πρὸς τὸν τοποτηρητέοντα μητροπ. Σέργιον μετὰ τῆς παρακλήσεως ὅπως δοθῶσιν εἰς αὐτοὺς ὁδηγίαι περὶ τοῦ ζητήματος τῶν «πεπτακότων», ἵπτοι τῶν κληρικῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀυθαίρετως, ἄνευ ἀδείας καὶ δὴ καὶ ἄνευ ἀπλῆς εἰδοποιήσεως πρὸς τὸν ἀρχιερέα τῶν, ἐγκαταλείπουν τὴν ἱερατικὴν τῶν κλήσιν καὶ ὑπηρεσίαν· τινὲς μάλιστα τούτων συνοδεύουσιν τὴν ἐκ τῶν ταξέων τῶν κληρικῶν ἐξοδὸν τῶν καὶ διὰ δημοσίας—ἀπὸ τοῦ ἄμ.β.ωνοι, ἢ τῶν στηλῶν ἐφημερίδων, ἢ γραπτῆς ἢ προφορικῆς δηλώσεως πρὸς τὰς πολιτικὰς ἀρχάς—ἀποκηρύξεως τοῦ Θεοῦ, ἀρνήσεως τῆς ἱερατικῆς αὐτῶν ιδιότητος, τῆς θρησκείας, ἀρνήσεως συνοδευομένης ἐνίοτε καὶ δι' ἀσεβῶν ἐκφράσεων. Πολλοὶ τούτων κατόπιον μετανοοῦντες ἐκφράζουσι τὴν ἐπιθυμίαν οὐδ' ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν. Ἐκ τούτων τινὲς ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἀρχιερέα ἐκλιπαροῦντες συγγνώμην καὶ εὐλογίαν, εἰλικρινῶς ἐξομολογούμενοι τὴν πτώσιν τῶν· ἄλλοι πάλιν προσπαθοῦσι νὰ τύχωσιν εὐλογίας ἀποκρύπτοντες τὸ ἀμάρτημά τῶν· ἄλλοι, τέλος, ἀποτολμῶσι νὰ ἱεουργῶσιν ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀρχιερέως, καὶ δὴ εἰς ξένας ἐνορίας. Ἡ μελέτη τοῦ πράγματος ἀπέδειξεν ὅτι τὸ μὲν ὑπάρχουσι κανόνες τῆς Ἐκκλησίας λογιζόμενοι τοὺς τοιοῦτους πεσόντας ὡς ὑποκειμένους εἰς βαρυτάτας ποινάς, οἷον τὴν καθάρισιν, τὸ δὲ ἄλλοι κανόνες συνιστῶσιν ἐπιτίθειαν εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν μετανοοῦντας. Τὸ κανονικὸν τούτου δίκαιον λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἡ πατριαρχικὴ ἱερά σύνοδος ἔδωκε τὰς προσηκούσας λύσεις εἰς τὰς διαφύρους τῶν «πεσόντων» κατηγορίας, ἀποδεχθεῖσα τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐκδηλοῦντας προφορικῶς τε καὶ γραπτῶς εἰλικρινῆ μετανοίαν καὶ εὐπειθῶς ἀποδεχομένους τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς ἐπιτίμιον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Τὴν 4 Δεκ. ἑορταζομένων παρὰ τοῖς Βουλγάρων τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἐπανηγηρίσθη καὶ ἐφέτος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Βουλγαρίαν ἡ ἐτησίαι ἑορτὴ τῆς χριστιανικῆς νεολαίας, πάντων τῶν μαθητῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους ὁδηγουμένων εἰς τοὺς ναοὺς ὑπὸ ἱερέων, ἐνθα ἀκροῶνται εἰδικῶν κηρυγμάτων καὶ μεταλαμβάνουσι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Εἰς τινὰς τῶν ναῶν τελοῦνται ἀρχιερατικαὶ λειτουργίαι. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν οἱ μαθηταὶ ὠδηγήθησαν εἰς εὐρείαν αἴθουσαν, ἐνθα συγκερτήσαντες συνέλευσιν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ μητροπολίτου Σόφιας κ. Στεφάνου, ἤκουσαν λόγους ποιμαντορικῆς παραινεσεως, εἶτα δὲ εἰς Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, πρωτοπρεσβύτερος, ὠμίλησε πρὸς τὴν νεολαίαν ἐπὶ τοῦ θέματος «Τὰ παιδία καὶ ἡ θρησκεία». Χορὸς ἐκ μαθητῶν τῆς Ἱερατικῆς σχολῆς τῆς Σόφιας ἔψαλε κατὰ τὰ διαλείμματα διάφορα ᾠσματα. Ἡ παιδικὴ αὕτη ἑορτὴ τελεῖται κατ' ἕτος ἀπὸ πολλοῦ ἐτοιόσθη δ' ἡ μεγάλη σημασία τῆς τηρήσεως τῆς ὥραίας ταύτης παραδόσεως.

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐκτετατικῶς ἐξ Ἀρμενίας εἰς τοὺς «Ἐκκλησιολογίας» τοῦ Λονδίνου παρὰ τὸν Ἰ. Β. Βερνάν τὴν κατάστασιν τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας ἕνεκα τῶν δεινῶν ἄνα οἱ Ἀρμένιοι ὑπέστησαν κατὰ τὸν πόλεμον καὶ μετ' αὐτόν. Ἐπὶ ἕξ αἰῶνας ἡ Ἀρμ. Ἐκκλησία, ἀποτελοῦσα μίαν ζωτικὴν δύναμιν πνευματικὴν ἐν Τουρκίᾳ, σήμερον ἔχει κατεστραμμένας τὰς ἱστορικὰς τῆς μονὰς, τοὺς ναοὺς καὶ τὰς 44 ἐπισκοπικάς τῆς ἕδρας. Ὑπολογίζονται εἰς χιλίους οἱ φονευθέντες μέχρι σήμερον Ἀρμένιοι κληρικοί. Πᾶσα ἡ εἰς ναοὺς καὶ μονὰς ἢ ἄλλη κτηροσύνη αὐτῆς ἐν Τουρκίᾳ ἐδημεύθη, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ Ἀρμενικὰ κοιμητήρια εἰνε βεβηλωμένα. Διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν 80.000 Ἀρμενίων, ὅσοι ἐπέζησαν ἐν Τουρκίᾳ, ἀπκρίνουσιν ὀλίγοι μόνον γέροντες κληρικοί μὴ ἀντικαθιστάμενοι μετὰ θάνατον. Ἀπό τῆρα τοῦ ἐν Κ) «Ὀλίγοι Ἀρμενίου πατριάρχου πρὸς ἐπιτυχίαν ἀδείας δι' ἀκουσολὴν κληρικῶν ἐκ Κων)πόλεως εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπέτυχ' ὡς γνωστόν, ἕδρα τοῦ Καθολικοῦ τῶν Ἀρμενίων εἶνε τὸ παρὰ τὸ Ἐριβάν κείμενον Ἐτσιματζίν, ἐπὶ πολλὰς ἐκατονταετηρίδας· θρησκευτικὸν κέντρον τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ἀρμενίων, ἔνθα ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Θαδδαίου φέρονται χειροτονούμενοι οἱ Ἀρμένιοι ἐπίσκοποι καὶ καθολικοί. Ἡ πόλις αὕτη σήμερον τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ὡς ἕδρα τοῦ καθολικοῦ χρησιμεῖον μέγιστον ἐδημεύθη καὶ μεταβλήθη εἰς σοβιετικὸν κατάστημα. Ἡ μονὴ τοῦ Ἐτσιματζίν, μία τῶν ἀρχαιοτάτων τοῦ κόσμου, ἐλαφροαγωγῆθη, ἐδημεύθη δὲ καὶ ἡ βιβλιοθήκη τῆς, πλοῦσία εἰς πολύτητα χειρόγραφων· μέρος τῆς μονῆς σήμερον χρησιμεῖ ὡς στρατῶν διὰ τὴν ἐρουθρὴν στράτιαν. Ἡ θεολογικὴ σχολὴ τῆς πόλεως, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἐξ ἐκκλησιαστικῶν ἀνὰ τὴν δημοκρατίαν τοῦ Ἐριβάν ἐκκλησιαστικὰ σεμινάρια, ἀποκρίνουσι κλειστά. Τὰ μόνα ἐκπαιδευτικὰ διὰ τὸν Ἀρμενικὸν κλήρον καθιδρύματα εἶνε τὰ σεμινάρια τοῦ Ἀρμενικοῦ πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τὸ νέον ἐν Βηρυτῷ θεολογικὸν σεμινάριον ὅπερ ἴδρυσεν ὁ νῦν ἐν Χαλδίῳ ἐξοδῶν Καθολικὸς τῆς Κιλικίας, εἰς τὴν διδασίαν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ τέλος οἰκοδόμημα τῆς Περιθέλψεως τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς ὑπὸ τῆς ὀργάνωσεως ταύτης. Τῆς σχολῆς ταύτης ἡ συντήρησις ὀφείλεται εἰς δισχιολίῳλον δειχσαν εἰς τὸν τῆς ἐν Παρισίῳ Γενικῆς Ἀρμενικῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν ἐν Νέῳ Ὑόρκῳ Ἀρμενίων. Οἱ Ἀρμένιοι ἐσχάτως ἐθρήνησαν τὴν ἀπώλειαν τριῶν ἐπιφανῶν προσώπων· τοῦ Καθολικοῦ ἀτάντων τῶν Ἀρμενίων Κεβόκ Δ', τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀρμενίου πατριάρχου Ἐμισὴ Τουριάν, καὶ τοῦ μεγάλου διεθνοῦς φιλανθρωποῦ Νάνσεν. Εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποθανόντος Κεβόκ παρὰσευάζετο κατὰ τὸ λῆξιν ἕτος ἐκλογὴ νέου Καθολικοῦ, ἀλλ' ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις ἠρνήθη ἀδειαν μεταβίσεως τῶν ἐκλεκτῶν ἀνιπροσώπων εἰς Ἐριβάν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Εἰς τὸν πρωθιεράρχην τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπον Οὐψάλης σεβ. Νάθαν Σέδεομπλου ἀπνευμάθη τὸ βραβεῖον Νόμπελ τοῦ 1930 διὰ τοὺς ζωηροτάτους αὐτοῦ ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης διὰ τῶν

Ἐκκλησιῶν. Σημειοῦται ὅτι πρώτην τούτων εἰς τὸ ἀπονέμειται τὸ βραβεῖον Νόμπελ εἰς κληρικόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

Τὸ ἐν Βρυξέλλαις συνελθὼν ἐπ' ἐσχάτων διεθνῆς οὐ ἐξαιον τ' ὁ ρωμαϊκοῦ τύπου ἡσχολήθη μεταξὺ ἄλλων καὶ περὶ τὸ πρόβλημα τῆς διεθνούς διοργανώσεως αὐτοῦ, ἐγένετο δὲ δεκτὸν ὑπὸ πάντων ὅτι τὸ προέχον σήμερον ζήτημα εἶνε ἡ δημιουργία ὑπηρεσίας τοῦ ρωμαϊκοῦ τύπου τοιαύτης, ὥστε νὰ δύναται νὰ διαδίδῃ τὰς ἰδέας τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας εἰς πάντα τὰ ἔθνη καὶ εἰς πάντα τὰ κέντρα τῆς ἀνθρωπότητος.

—Ἐν τῷ περιοδικῷ «Bulletin Joseph Lotte» ὁ Pierre Humbert, καθηγητῆς τῆς ἐν Μομπελιέ Σχολῆς τῶν Ἐπιστημῶν, δημοσιεύει ἄρθρον, δι' οὗ ὑποδεικνύων πῶς ὁ διάσημος ἐκλαϊκευτῆς τῆς Ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης Flammarion ἐχρησιμοποίησε τὴν Ἀστρονομίαν ὡς ὄπλον ἐναντίον τῆς Ρωμῆς ἢς Ἐκκλησίας, εἰσηγείται τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἔργων του καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐνόχων περιορισμῶν, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, ἄλλως τε, —λέγει, — καθ' ὅσον τὰ συγγράμματα ταῦτα εἶνε καὶ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἐπιπέσεως ἐπιπόλαια καὶ ἐν πολλοῖς σφαλερὰ οὐ μόνον ἐν σχέσει πρὸς τὴν σύγχρονον Ἀστρονομίαν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν συνεγράφησαν.

ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ

Οἱ ἐν Ἰταλία Σιωνιστικοὶ σύνδεσμοι διεμαρτυρήθησαν ἐντόνως κατὰ τῆς πολιτικῆς τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἰουδαϊκῆς «Ἐθνικῆς Ἐστίας» ἐν Παλαιστίνῃ, χαρακτηρίσαντες αὐτὴν ὡς «ἐπονειδίσιτος προδοτικὴν τῶν ἐβραϊκῶν συμφερόντων ἐν Παλαιστίνῃ».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκ Μόσχας κατέστη γνωστὴ μία ἐκ Sorrente ἐπιστολὴ τοῦ διασήμου λογογράφου Μαξιμ Γκόρκη πρὸς τὸν σοβιετικὸν τύπον, δι' ἧς καταφέρεται δριμύτητα κατὰ τῶν γερμανῶν ἐπιστημόνων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Einstein, ὡς ὑπογραψάντων τὴν διαμνηστῆριαν κατὰ τῆς εἰς θάνατον καταδίκης 48 ῥάσων ἐπιστημόνων ὑπὸ τῆς Γκεπκού. Ὁ Μαξιμ Γκόρκη δὲν εὐρίσκει λέξεις νὰ στιγματίσῃ τὴν ὀλεθρίαν στάσιν τοῦ Einstein, τοῦ Romain Rolland, τοῦ Bernard Shaw, τοῦ Henri Mann καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν, τοὺς ὁποίους ἐδεώθει συμπαιθῶς ἔχοντας πρὸς τὸν κομμουνισμὸν καὶ οἵτινες νῦν καταδειχθήσαν ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενοι. Καὶ δρᾷται τῆς εὐκαίριας ταύτης ὁ Γκόρκη ἵνα ἐξαγγείλῃ διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς του ἐπὶ ἀπαξ τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς του ὡς ὀπαδοῦ τῆς βίβλου ἐν τῇ δημοσίᾳ καὶ τῇ ἀτομικῇ ζωῇ. «Διὰ νὰ φησισαμέν εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τοῦ κομμουνισμοῦ, λέγει μεταξὺ ἄλλων, — ὁρεῖλομεν νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ παιδία δι' ὅλων τῶν μέσων, καὶ τῶν μᾶλλον βιαιῶν, καὶ δι' αὐστηρῶν ποινῶν, ξανααγκάζοντες τοὺς πάντας νὰ λησμονήσωσι τὰς ἀρχὰς τῆς ἀστικῆς ἠθικῆς». Μερὶς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, σχολιάζουσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐκφράζει ἀμφιβολίας ἂν ὁ Γκόρκη ἐξακολουθῇ ἔχων εἰς τὰς φρένας.

—Ἐν Gloucester τῆς Ἀγγλίας ἐφορτάσθη ἡ 150ῃ

ἐτήτειος τῆς συνάξεως τοῦ ... ὅτι νὰ κεραιεῖ ἐχολείου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἰδρύθη μνημεῖον εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου φιλανθρωποῦ Robert Raikes, ὅστις, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς εἰς τοὺς δρόμους ἐγκαταλείψεως τῶν τέκνων τῶν ἐργαίων, συνέλαβε τὴν ἰδέαν τὰ συγκεντρώει κατὰ τὰς ἐσπέρας τῶν Κυριακῶν διὰ νὰ τὰ διδάσκῃ καὶ τοιουτοτρόπως τὰ ἐμποδίξῃ ἀπὸ τῆς ἀνὰ τὰς ἀγυῖας περιφορᾶς. Κατὰ τὰ ἐγκαίρια τοῦ μνημείου παρέστησαν δεκαεπτάχλιοι περίπου ἄνθρωποι. Τὸ μνημεῖον ἀπεκάλυψαν 40 παιδία, ἀντιπροσωπεύοντα καὶ ἰσάριθμα Κυριακὰ σχολεῖα τῆς ἐν λόγῳ πόλεως. Μεθ' ὃ δύο ἔξ αὐτῶν, προσελθόντα εἰς τὰς παρισταμένας δημοκρατικὰς ἀρχάς, παρέδωκαν ἐπισήμως τὸν ἀνδριάντα εἰς τὴν πόλιν. Ὁ δήμαρχος ἀπήντησε διὰ βραχέος λόγου, ἀντεδώρησε δ' εἰς τὰς εἰς τὰ παιδία καὶ εἰς τοὺς παρισταμένους δύο ἀπογόνους τοῦ Raikes ἀντίτυπα τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

—Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς κυβερνήσεως τοῦ Νανκίν τῆς Κίνας ἀρχιστρατήγος Τσάγκ—Κάι—Σέκ ἠπάσθη πρὸς τινος τὸν Χριστιανισμὸν, ἐβαπτίσθη δ' ὑπὸ κινέζου μεθοδιστοῦ ἱερέως. Τὸ γεγονός τοῦτο κρίνεται παρέχον ἐλπίδας προστάσεως τῶν ἐν Κίνα χριστιανῶν ἱεραποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἐπ' ἐσχάτων συλλαμβάνονται ὑπὸ κακοποιῶν κομμουνιστῶν καὶ φονεύονται κατὰ δεκάδας, οἱ δ' ἐπιζῶντες εἶνε ἐκτεθειμένοι εἰς μεγίστους κινδύνους. Κινέζοι λησταὶ συλλαμβάνοντες τοὺς ἱεραποστόλους, ἀπαιτοῦσι κολοσσαῖα πρὸς ἀπελευθέρωσιν αἰτῶν λύτρα, τῶν ὁποίων ἡ μὴ καταβολὴ συνεπάγεται τὴν θανάτωσιν τῶν αἰχμαλώτων. Ἡ τελευταῖα τοῦ βαπτίσματος τοῦ ἀρχιστρατήγου ὑπῆρξεν ἀπλουσιότη, κατ' αὐτὴν δὲ παρήσαν μόνον οἱ στενωτέρω αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ τινες τῶν ἐξεχόντων ἱεραποστόλων. Λέγεται ὅτι ἐμυθήθη εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὑπὸ τῆς ἱεραποστόλου κυρίας Στόουκ, ἧς εἶχε μύσει καὶ ἄλλους περιφανεῖς κινέζους.

—Ἡ κυβερνήσις τῆς Παλαιστίνης ἐνομοθέτησεν ὡς κατώτατον ὄριον ὥρας γάμου διὰ τὰ κερᾶσια τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ὡς ἐλάχιστον ὄριον τὸ ἐβραϊκὸν σωματεῖον ὑπερ τῶν δικαίων τῶν γυναικῶν εἶχε προτείνει εἰς τὰς ἀρχὰς τὸ 16ον ἔτος δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, ἀλλ' ἡ κυβερνήσις, μὴ θέλουσα νὰ ἀποστῇ τοῦ παλαιοῦ μουσουλμανικοῦ ἔθους, ἐδέξασεν τὸ 14ον ἔτος. Ἡ Ραββινεῖα τῆς Παλαιστίνης λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ἀνατολικαὶ ἐβραϊκαὶ κοινότητες δὲν διαφέρουσι τῶν ἀράβων ἀπὸ ἀπόψεως τῶν κλιματολογικῶν καὶ τῶν ἄλλων συνθηκῶν τῆς ζωῆς, δὲν ὑπεστήριξε τὴν αἰτήσιν τοῦ προμνημονευθέντος σωματεῖου παρὰ τῇ παλαιστίνῃ κυβερνήσει.

—Ἐξ ἀνταποκρίσεων ἐκ Παλαιστίνης πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐν τῇ χώρα λειτουργοῦσιν ἐν ὄλῳ 162 χριστιανικαὶ σχολαὶ εἰς 25 φοιτῶσι 15,139 μαθηταὶ τῶν σχολῶν τούτων αἱ 58 συντηροῦνται ὑπὸ παλαιστίνων ἀδελφοτήτων, εἰς 25 καταλέγονται αἱ τῶν ὀρθοδόξων, τῶν λατίνων, τῶν Σύρων καὶ τῶν Ἀρμενίων ὑπὸ γαλλικῶν ἀποστολῶν συντηροῦνται 38 σχολαὶ μετὰ 4,693 μαθητῶν, ὑπὸ ἀγγλικῶν δὲ 20 σχολαὶ μετὰ μεθητῶν 2,017. Εἰς γερμανικὰς ἀποστολάς ἀνήκουσιν 21 σχολαὶ μετὰ 1,733 μαθητῶν, εἰς ἰταλικὰς δὲ 13 σχολαὶ μετὰ μαθητῶν 1344. Ὑπάρχουσι καὶ 9

ἀμερικανικαὶ σχολαὶ μετὰ 449 σπουδαστῶν, δύο ἰη-
σουϊτικὰ ἰδρύματα εἰς ἃ φοιτῶσιν 69 σπουδασταὶ καὶ
μία σουηδικὴ σχολὴ μετὰ 152 μαθητῶν.

— Ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος ἀπολογισμοῦ τῆς λει-
τουργίας τοῦ ἐν Παρισίοις ὁρθοδ. ρωσ. θολογ. Ἰν-
στιτούτου πληροφοροῦμεθα ὅτι τοῦτο κατώρθωσε
νὰ συντηρηθῆ χάρις εἰς τὴν ἐξ Ἀγγλίας οἰκονομι-
κὴν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῆς ἀγγλικῆς ἐταιρείας
τῆς συσταθείσης πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ρωσικοῦ κλη-
ροῦ (Appeal for the Russian Clergy), τῆς εἰδικῆς
πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Ἰνστιτούτου ἐν Λονδίῳ ὑπὸ
τὸν λόρδον Σέσιλ ἐπιτροπῆς, ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ
διασπορᾷ ῥώσων καὶ ἐκ τῶν δίσκων τῶν ρωσικῶν
ἐκκλησιῶν τῆς διασπορᾶς.

— Ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βο-
στώνης τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν ἠνοιχθῆ ἐπ'
ἐσχάτων ἔκθεσις ρωσικῶν εἰκόνων ἀνερχομένων εἰς
ἐκατοντάδα. Πρὸ τοῦ πολέμου αἱ εἰκόνες αὗται ἦσαν
ἰδιοκτησίαι ναῶν ἢ ἰδιωτῶν, οὐδέποτε δὲ εἶχον κο-
μισθῆ ἔξω τῆς Ρωσίας. Μόνον τῶν σπουδαιότερων
ἐξ αὐτῶν ἀντίγραφα εἶχον γνωρίσει οἱ ἐνδιαφερό-
μενοι περὶ τῆς ρωσικῆς χριστιανικῆς τέχνης εὐρω-
παῖοι. Ἐκτεθειμένα ἐπὶ ἔτη μακρὰ εἰς τὴν κόνιν,
τὴν ὑγρασίαν καὶ τοὺς καπνοὺς αἱ εἰκόνες ἐχρηζον
καθαρισμοῦ, ἐμφανίσθησαν δὲ σχεδὸν καιναὶ μετὰ τὸν
καθαρισμὸν κατὰ τὰς μεθόδους τὰς ἐφευρεθείσας ὑπὸ
τοῦ ἀμερικανικοῦ Κεντρ. Ἐθν. Ἀποκαταστατοῦ Ἐρ-
γαστηρίου, δι' ὧν ἀπεκαλύφθη κύκλος ὅλος τῆς πα-
λαιᾶς ρωσικῆς ζωγραφικῆς ἀποτελούμενος ἐξ εἰκόνων
διαφόρων κατηγοριῶν· οὕτω ὑπάρχουσιν εἰκόνες βυ-
ζαντινοῦ τύπου, τῆς Σχολῆς τοῦ Πσκόφ, τοῦ Στρό-

γανωφ, τοῦ Ἀνδρέου Ρουμπλιῶφ ὅστις ἀναγνωρί-
ζεται ὡς ὁ Ραφῆλ τῆς Ρωσίας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ
ὁποίου ἡ ρωσικὴ τέχνη εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἀπόγειον
τῆς δόξης τῆς, καὶ ἄλλων.

— Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἱεραποστολῆς τοῦ Βε-
ρολίνου αἱ γερμανικαὶ προτεσταντικαὶ Ἱεραποστολαὶ
τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς δημοσίευσαν πρὸ πινος
μετάφρασιν τῆς ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν
Σουαχῶν. Ἡ μετάφρασις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς
μεγάλως σπουδαιότητος, διότι τὸ γλῶσσικὸν τοῦτο
ἰδίωμα ὁμιλεῖται ὑπὸ τῶν κατοίκων ὀλοκλήρου τῆς
κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἀνερχομένων εἰς 20 ἑκατομμύ-
ρια, ἐνῶ πρὸ τριακονταετίας ἦτο σχεδὸν ἀγνωστον.
Ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως ἀνῆκει εἰς τὸν κ. Klam-
rotz, τῆς βερολινεῖου Ἱεραποστολῆς, διὰ τὴν ἔκδο-
σιν δ' ἔδωκεν τὸ ἀπιογραφικὸν ἐν Στουτγάρδῃ
Βυρσιμβέργειον Ἰνστιτούτον.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Archipresviterul — Mitrofor Dr Vas. Tarnavski.
Εἰσαγωγή εἰς τὴν Π. Διαθήκην σελ. 656. Cernauti. 1928
(ῥουμανιστῆ).—Archipresviterul — Mitrofor Dr Vas. Gheorghiu,
Εἰσαγωγή εἰς τὴν Κ. Διαθήκην. Σελ. 897. Cernauti
1929. (ῥουμανιστῆ).—Ἀμφότερα τὰ ἔργα ταῦτα διακρίνον-
ται ἐπὶ συντηρητικότητι, ἐνημερότητι καὶ ἐπιστημονικῇ
ἐμβριθείᾳ καὶ τυγχάνουσι προτιόντε μόχθων πολλῶν καὶ
μακροῦς ἀκαδημαϊκῆς πείρας δύο διακεκριμένων ῤουμά-
νων κληρικῶν, καθηγητῶν τοῦ ἐν Τσερνοβίτς πανεπι-
στημίου. P. I. M.
Γενναδίου Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων,
Μελέτη περὶ ὀνομασίας τῆς Μονῆς Χώρας, Ἐν ΚΠόλει
1930.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΑΙ

124 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Καρυστίας διακηρύττει ὅτι
ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς τετραετὴ
ἐνοικίασιν οἱ ἐν ταῖς θέσεσι 1) Παλκομετόχι 2) Κοσκινὰ
3) Γεωργιουλά 4) Γεροστομάτη καὶ Σγουρίνα 5) Πουλίτσι
6) Στενὴ ἀγροὶ τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Λευκῶν. Ἡ δημοπρα-
σία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰθωναρίῳ καὶ ἐνώπιον τῶν νομί-
μων ἀρχῶν τὴν Κυριακὴν 1 Μαρτίου. Οἱ ὅροι εὐρίσκον-
ται κατατεθειμένοι ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως
ἢ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ ἐν Αἰθωναρίῳ ἀντιπροσώπου ἡμῶν.
Ὁ Πρόεδρος τῆς Καρυστίας Παντελεήμων.

125 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἐκθέτει πρὸς ἐκποίησιν διὰ δη-
μοπρασίας τὴν ἐν θέσει Φτέρη ἄμπελον τῆς Μονῆς Βαρ-
σῶν μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ Πύργου καὶ Δινοῦ συμφώνως τοῖς
ὅροις ὑποχρεώσεων τοῖς κατατεθειμένοις εἰς τὸ Γραφεῖον
τοῦ Εἰρηνοδίκου Τριπόλεως, γεννησομένης τῆς δημοπρα-
σίας ἐν Τριπόλει τῇ 15 Φεβρουαρίου ἄ. ἔ. ἐν τῷ συνηθεῖ
τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν συμφώνως τῇ ἐπ' ἀριθ. 1867 π. ἔ.
ἐγκυκλίῳ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται δι' ἑ-
καστὸν στρέμμα δρ. 2.000. Ἐν Τριπόλει τῇ 28 Ἰανουα-
ρίου 1931. Ἀποφάσει τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π
ὁ προεδρεύων Βουρνόζος.

126 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π τῆς Ἱερᾶς Μητρο-
πόλεως Μηθύμνης ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν
τὴν ἐκποίησιν 80 προβάτων, 3 φορβάδων, 4 ἵππων καὶ 5
ἡμίονων ἐξ ὧν οἱ δύο ἀγύμιστοι (σουπάδες). Ἡ δημο-
πρασία θέλη ἐνεργηθῆ τῇ 1 Μαρτίου ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ
ὥρᾳ 10—12 π. μ. ἐν Καλλονῇ καὶ ἐν τῷ συνηθεῖ τῶν δη-
μοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τῆς κατὰ νόμον ἐπιτροπῆς. Οἱ
ὅροι τῆς ἐκποιήσεως εὐρίσκονται παρὰ τοῖς γραφείοις τῆς
Ἱ. Μητροπόλεως Καλλονῆς καὶ Ἱ. Μονῆς Λειμῶνος κα-
θῶς καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἵππων καὶ ἡμίονων, ὅπου
προσερχόμενοι οἱ ἐν διαφερόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι
γνώσιν. Κηρύκεια καὶ δημοσιεύσεις εἰς βάρος τοῦ τελευ-
ταίου πλειοδότου. Ἐν Καλλονῇ τῇ 20 Φεβρουαρίου 1931.
Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΦΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΣΩΤ. ΦΡ. 80. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ 8
ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
ΝΑΩΝ ΕΠΑΡΧ. ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τύπος «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι